

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 kwietnia 2024 r.,
sprawy **A. G.**
skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie
z dnia 30 października 2023 r., sygn. akt VII Ka 677/23
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie
z dnia 26 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 1313/21.

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

A. G. został oskarżony o to, że w dniu 24 czerwca 2021 r. około godz. 01:00 na ulicy [...] w O., działając wspólnie i w porozumieniu z M. S., używając przemocy wobec R. G. i M. Ł. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej w ten sposób, że w czasie gdy M. S. poprzez kopanie po całym ciele doprowadził R. G. do stanu bezbronności, a następnie siadając na nieprzytomnym pokrzywdzonym dokonał zaboru w celu przywłaszczenia należącej do R. G.

zawartości saszetki biodrowej w postaci: aparatu telefonii komórkowej marki [...] o wartości 700 zł wraz z kartą SIM i numerem abonenckim [...], skórzanego portfela w kolorze czarnym o wartości 100 zł wraz ze znajdującymi się wewnątrz pieniędzmi w kwocie 300 zł, kluczyków do pojazdu mechanicznego marki M. o wartości 500 zł, karty bankomatowej [...] S. A. a także dokumentów w postaci: dowodu osobistego wystawionego na nazwisko R. G., prawa jazdy wystawionego na nazwisko R. G. a także europejskiej karty ubezpieczenia zdrowotnego, przy tym nie posiadając wyłącznego uprawnienia do rozporządzania tymi dokumentami, czym spowodował szkodę w łącznej wysokości 1600 zł na rzecz R. G.; poprzez uderzenie M. Ł. od tyłu w głowę, a następnie w twarz spowodował przewrócenie się M. Ł. a następnie stosując przemoc w postaci kopania w prawą stronę klatki piersiowej doprowadził wymienionego pokrzywdzonego do stanu bezbronności, po czym zażądał od pokrzywdzonego M. Ł. wydania posiadanych przez pokrzywdzonego pieniędzy, co ten uczynił wydając 150 zł, tj. o popełnienie czynu z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z 26 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 1313/21, uznał m. in. A. G. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, za który wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt I), na której poczet zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia oskarżonego w sprawie (pkt II). Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził solidarnie od obu oskarżonych na rzecz pokrzywdzonych: R. G. kwotę 1600 zł i M. Ł. kwotę 150 zł (pkt III). Sąd rozstrzygnął jednocześnie w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego udzielonego oskarżycielowi posiłkowemu R. G. (pkt V) oraz w przedmiocie kosztów sądowych (pkt VII).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniósł m. in. obrońca A. G., który zaskarżając to orzeczenie w całości, zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 167 i 170 § 1 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku obrony o przesłuchanie świadka policjanta, który pełnił dyżur w Komendzie Miejskiej Policji w dniu zdarzenia na okoliczność, czy pokrzywdzony był tej nocy na komendzie czy fakt obecności pokrzywdzonego został gdzieś odnotowany, a jeśli był to czy był w stanie nietrzeźwości oraz ewentualnie na okoliczność co mówił pokrzywdzony o zdarzeniu na komendzie i dlaczego został odesłany do

domu bez złożenia zawiadomienia o przestępstwie. Jest to bardzo istotny dowód i może mieć decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 167 i 170 § 1 k.p.k. przez nieprzesłuchanie świadka R. W. mimo, iż świadek ten ma istotne informacje w tej sprawie, a brak jego przesłuchania powoduje, iż sprawa nie została wyjaśniona;

3. obrazę przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 173 § 1 k.p.k. poprzez uznanie, iż okazanie jest pełnowartościowym dowodem podczas gdy pokrzywdzeni mieli możliwość obejrzenia nagrania z monitoringu, na którym widać oskarżonych, co pozbawia tą czynność wartości dowodowej

4. art. 7, 410, 424 § 1 pkt. 1 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, a która wynika z oparcia orzeczenia o winie oskarżonego tylko na dowodach obciążających i pominięcie dowodów dla niego korzystnych bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mogący mieć wpływ na jego treść poprzez ustalenie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I wyroku, pomimo poważnych wątpliwości w tym zakresie, wynikających ze wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, nie wyłączając zeznań pokrzywdzonych i świadków.

Sąd Okręgowy w Olsztynie po rozpoznaniu m. in. apelacji obrońcy A. G., wyrokiem z 30 października 2023 r., sygn. akt VII Ka 677/23, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji, rozstrzygając także w przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego (pkt. I i II).

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego A. G. który zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka R. W. przed Sądem II instancji, zawartego w apelacji obrońcy skazanego A. G. i przyjęcie, że dowodu tego nie da się przeprowadzić, podczas gdy Sąd Okręgowy nie podjął próby wezwania tego świadka na termin rozprawy w dniu 26 października 2023 r. a ostatnia wiadomość o świadku pochodziła z dnia 28 kwietnia 2023 r. zaś samo przebywanie za granicą świadka nie oznacza jeszcze, iż dowód ten jest niemożliwy do przeprowadzenia;
2. art. 22 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez niezawieszenie postępowania w sytuacji, gdy kluczowy świadek, tj. R. W. nie został przesłuchany przed sądem, a jedynie przed policjantem jeszcze przed wszczęciem postępowania, który to swoimi pytaniami nadawał kierunek przesłuchaniu, podczas gdy niemożność przesłuchania, świadka na etapie postępowania sądowego może być uznana za długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą, przeprowadzenie postępowania, zaś sądy obydwu instancji uznawały zeznania tego świadka za istotny dowód w sprawie, bowiem jego zeznania mogłyby bezpośrednio przełożyć się na ustalenie sprawstwa skazanych, bądź ich uniewinnienie, co w konsekwencji, wobec odczytania zeznań w trybie art. 393 § 1 k.p.k. doprowadziło do naruszenia prawa skazanego A. G. do obrony;
3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niedostateczne rozważenie zarzutu apelacyjnego zawartego w pkt 1 apelacji obrońcy skazanego A. G. podnoszącego obrazę art. 167 k.p.k. i art. 170 § 1 k.p.k. polegające na nieodniesieniu się przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia do kwestii obecności pokrzywdzonego R. G. na komendzie policji w dniu 24 czerwca 2021 r., podczas gdy zaistniały poważne wątpliwości w

zakresie pierwszego stawiennictwa pokrzywdzonego R. G. na komendzie w dniu zaistnienia czynu, zaś zaistnienie tak karygodnego przestępstwa jakim jest rozbój powinno zostać gdziekolwiek odnotowane przez funkcjonariusza policji, a wniosek dowodowy w tym zakresie zmierzał do zweryfikowania wiarygodności pokrzywdzonego R. G.;

4. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez naruszenie zasady obiektywizmu procesowego i przyjęcie przez Sąd Okręgowy w Olsztynie w ślad za Sądem I instancji, że okoliczność złożenia tożsamyh wyjaśnień na rozprawie w dniu 9 grudnia 2021 r. wynikała z uzgodnienia skazanych co do ich treści, dokonane w warunkach tymczasowego aresztowania, co Sąd I instancji przyjął wyłącznie na podstawie własnej praktyki, podczas gdy żaden przeprowadzony w sprawie dowód powyższego nie potwierdził, co nakazywało przyjęcie, iż skazani relacjonowali swoje przeżycia co do przebiegu zdarzenia;
5. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niewłaściwe dokonanie oceny zasadności zarzutów apelacyjnych zawartych w pkt. 4 i 5 apelacji obrońcy skazanego A. G. podnoszących obrazę art. 4, oraz art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k., a także błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i uznanie za wiarygodny dowód z przesłuchania skazanego M. S. w dniu 29 czerwca 2021 r., a przez to oparcie ustaleń faktycznych na tym dowodzie, a także dokonanie ustaleń w sprawie, pomimo szeregu nasuwających się wątpliwości, wynikających również z zeznań samych pokrzywdzonych, znajdujących się w chwili zdarzenia pod wpływem alkoholu, podczas gdy w ramach protokołu z dnia 29 czerwca 2021 r. brak jest wpisu, iż M. S. zrozumiał treść stawianego mu zarzutu, a zatem jego przyznanie się do winy (a nie do popełnionego czynu) nie mogło stanowić podstawy wiążących ustaleń faktycznych, a ponadto w sprawie zachodzi szereg niejasności związanych ze stanem upojenia alkoholowego pokrzywdzonych, jak również ich nieracjonalnymi zachowaniami, co

powoduje iż niezasadne jest uczynienie na ich podstawie ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa skazanych przez Sąd Rejonowy, do których to niejasności nie odniósł się Sąd Okręgowy.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Olsztynie.

Prokurator Rejonowy Olsztyn – Południe w Olsztynie w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, dlatego podlegała oddaleniu zgodnie z art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że kasację wnosi się od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.), a zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. może być ona wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia. Zważywszy na niepodniesienie, a jednocześnie niestwierdzenie wystąpienia żadnej z bezwzględnych przyczyn odwoławczych, kasacja wniesiona w niniejszej sprawie została rozpoznana w granicach podniesionych w niej zarzutów, przy czym ich zasadność uwarunkowana jest faktycznym istnieniem podniesionych uchybień, a zarazem określonym, wskazanym wyżej, stopniem ich wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Należy jednocześnie podkreślić, że z treści art. 523 § 1 k.p.k. wynika, że kontrola kasacyjna jest ograniczona do kontroli orzeczenia sądu II instancji w przyznaniu stosowania prawa, nie zaś dokonania ustaleń faktycznych.

Lektura wniesionej kasacji, prowadzi natomiast do konkluzji, że zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. (pkt III - V) są bezzasadne już z tego powodu, gdyż w części motywacyjnej nawiązują do kwestii, które w znacznej mierze były przedmiotem prawidłowej

kontroli przeprowadzonej przez Sąd II instancji. Poza tym, zarzut wadliwego rozpoznania zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, choć formalnie możliwy do podniesienia, w realiach sprawy wyraźnie wskazuje na to, że skarżący w postępowaniu kasacyjnym kwestionuje te właśnie ustalenia, pomimo że czynić tego nie może.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy nie tylko nie pominął żadnego zarzutu obrońcy, ale przede wszystkim sporządził uzasadnienie, z którego bez wątplenia wynika, z jakich powodów, odnoszących się do konkretnych dowodów, argumenty autorów apelacji nie mogły zostać uwzględniane. Wina i sprawstwo oskarżonych, w tym A. G. zostały wykazane i udowodnione, zebranych i właściwie ocenionych materiałem dowodowym. Jak słusznie dostrzegł Sąd II instancji, oskarżeni nie negowali swojego udziału w inkryminowanym zdarzeniu, odmiennie jednak niż pokrzywdzeni przedstawiali swój w nim udział i rolę. Wyjaśnienia oskarżonych, zwłaszcza M. S., odnośnie do okoliczności i przebiegu tego zdarzenia z upływem czasu wyraźnie ewoluowały, wprowadzając do swojej treści nowe, niepodnoszone wcześniej szczegóły, przez co m.in. nie zostały uznane za przekonujące w świetle innych zgromadzonych dowodów. Depozycje zaś A. G. sugerujące, że zostali napadnięci przez pokrzywdzonych, a nawet M. Ł. uderzył oskarżonego metalową rurką w szyję, powodując w tych okolicach obrażenia, w sytuacji gdy ujawniono wyłącznie na szyi oskarżonego zmiany będące czyrakami bądź kaszakiem, okazały się dla Sądów orzekających słusznie równie niewiarygodne.

Sąd II instancji miał zatem podstawy, by podzielić dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę relacji oskarżonych, jak również zgodzić się ze stwierdzeniem, że w części zwłaszcza przerzucającej odpowiedzialność na pokrzywdzonych, były one wyrazem przyjętej przez nich, uzgodnionej wcześniej linii obrony. Należy także zauważyć, że szczegółowo i w pełni przekonująco, odnosząc do poszczególnych fragmentów tych wyjaśnień motywował swoje stanowisko w uzasadnieniu Sąd Rejonowy (patrz część 2, fragment 1.1.1).

Wyrazem swobody w orzekaniu sądu jest m. in. uznanie jednych dowodów, a nawet ich fragmentów za wiarygodne i odmowa tego waloru pozostałej ich części. Przyznanie się do winy oskarżonego nie zwalnia Sądu *meriti* z rozważenia innych

dowodów i rozumowania mającego za cel ustalenie prawdy materialnej, co nie miało miejsca również w tej sprawie. To, że oskarżony M. S. pierwotnie, tj. 29 czerwca 2021 r. po przedstawieniu mu zarzutu, przyznał się do winy a na dalszym etapie postępowania zmieniał swoje stanowisko było jego uprawnieniem, zaś wyjaśnienia jego – jak każdy inny dowód – podlegały swobodnej ocenie (art. 7 k.p.k.). Przyznanie się do winy przez tego oskarżonego, nie stanowiło postawy jak sugeruje obrońca „wiążących” ustaleń faktycznych, zwłaszcza że pierwotnie w ogóle odmówił on złożenia wyjaśnień a pozostałe jego depozycje, złożone na dalszym etapie postępowania, uznano przecież za niewiarygodne, co kwestionował w zarzucie z pkt IV skarżący i co rozważano już wyżej. Nie można jednak uznać, że przyznanie to pozostawało bez znaczenia dla oceny całokształtu materiału dowodowego.

Na marginesie zauważyć należy także, że jak wynika z protokołu przesłuchania M. S. w związku z wyraźnym żądaniem podejrzanego podano mu ustne postawy zarzutów, po czym dopiero przyznał się on do winy i odmówił składania wyjaśnień, a protokół podpisał. Podejrzanym został także pouczone o przysługujących mu procesowych uprawnieniach, zgodnie z art. 300 § 1 k.p.k. (k. 44). Wszelkie spekulacje na temat braku świadomości tego oskarżonego odnośnie zrozumienia treści zarzucanego mu przestępstwa, są zatem bezpodstawne. Skarżący nie zauważa również, że przywołany przez niego przepis art. 388 k.p.k. uprawnia wszak sąd do rezygnacji pod pewnymi warunkami (m. in. przyznania się przez oskarżonego do winy) z przeprowadzenia dowodów na rozprawie głównej, jednak nie odnosi się on do etapu postępowania przygotowawczego, którego ewentualne błędy nie podlegają weryfikacji szczególnie w postępowaniu kasacyjnym. Istotne jest jednak to, że powołany przepis w niniejszej sprawie w ogóle nie został zastosowany w I instancji, jak również nie podniesiono wadliwości jego zastosowania w apelacji. Nie wiadomo zatem w jakim celu przywołana została wypowiedź przedstawiciela piśmiennictwa dotycząca tego przepisu.

Obrońca nie wykazał zarazem, w jakim zakresie przyznanie się do winy przez współoskarżonego M. S. miało wpłynąć szczególnie na pozycję A. G. skoro z uzasadnień Sądów obu instancji wynika jednoznacznie, że kluczowe znaczenie dla odpowiedzialności obu oskarżonych, a zatem i A. G., miały przede wszystkim

uznane za w pełni obiektywne zeznania pokrzywdzonych, których wiarygodności nie udało się podważyć skarżącym, nawet poprzez podnoszenie stanu ich nietrzeźwości. Jak argumentował bowiem Sąd II instancji, relacje pokrzywdzonych, pomimo że obaj znajdowali się w chwili zdarzenia pod wpływem alkoholu, zasługiwały na przymiot pełnej wiarygodności, gdyż w przeciwieństwie do wyjaśnień współoskarżonych, w zasadniczych kwestiach były wzajemnie spójne, ale również znajdowały potwierdzenie w pozostałych źródłach dowodowych. Argument w zakresie oceny relacji obciążających został zatem wyraźnie wskazany i Sąd Najwyższy nie dostrzega podstaw, dla których w tym zakresie miałyby dojść do naruszenia prawa na etapie postępowania odwoławczego i to naruszenia w sposób rażący.

Z rozważań Sądu II instancji wynika także, że nie podzielono zarzutu i argumentów apelacyjnego, jakoby w sprawie doszło do naruszenia art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k., poprzez odmowę przesłuchania dyżurnego funkcjonariusza policji KMP. W sprawie ustalono, że pokrzywdzeni w dniu zdarzenia byli nietrzeźwi, co wykluczało możliwość ich natychmiastowego przesłuchania zaraz po nim. Znajdujące się zaś w aktach notatki urzędowe (k. 2 i 3) potwierdzały, że zgłaszającą zawiadomienie o przestępstwie była partnerka R. G., zaś sam pokrzywdzony takowe zawiadomienie zgłosił dopiero 24 czerwca 2021 r., o godz. 16.20 (k. 4-6). To czy pokrzywdzony towarzyszył wówczas swojej dziewczynie na policji i czy wówczas sam chciał składać zawiadomienie o przestępstwie jest w tej sytuacji bez znaczenia.

Sąd odwoławczy nie dopuścił się również naruszenia art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., gdyż rozpoznał i oddalił wniosek obrońcy o przesłuchanie w charakterze świadka R. W., a nadto podał wystarczające i przekonujące powody niemożności przeprowadzenia tego dowodu (postanowienie z 26 października 2023 r., k. 959 i n.). Sąd II instancji dodatkowo, w treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, przytoczył licznie podjęte próby wezwania tego świadka na termin rozprawy, które były bezskuteczne, konstatując ostatecznie, że wyczerpano w sprawie wszelkie sposobności zmierzające do przeprowadzenia tego dowodu. Dochodząc do takiego wniosku miał zatem podstawy do wydania decyzji w oparciu o treść art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k.

Nie było w tej sprawie jednocześnie postaw do sięgania po instytucję art. 22 § 1 k.p.k. Zawieszenie postępowania jest konieczne, gdy zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca postępowanie, a w szczególności jeżeli nie można ująć oskarżonego albo nie może on brać udziału w postępowaniu z powodu choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby. Przeszkody tej nie należy natomiast utożsamiać z trudnościami natury dowodowej, zwłaszcza jeżeli w sprawie został zebrany materiał dowodowy wystarczający do jej rozstrzygnięcia.

W tej sprawie nie doszło również, do naruszenia prawa oskarżonego do obrony poprzez odczytanie zeznań świadka R. W. w trybie art. 391 § 1 k.p.k., co miało miejsce właśnie na podstawie tego przepisu, a nie jak wskazał obrońca – na podstawie art. 393 § 1 k.p.k. W pierwszej kolejności należy wskazać, że tego rodzaju zarzut dotyczy postępowania pierwszoinstancyjnego, podczas gdy przedmiotem postępowania kasacyjnego jest ocena prawidłowości wyroku sądu odwoławczego. Należy jednak wskazać, że pomimo, iż co wynika z protokołu rozprawy z 10 marca 2023 r., Sąd Rejonowy skorzystał z możliwości dających mu przez wspomniany przepis, zanim jeszcze zakończył ostatecznie próby związane z wezwaniem tego świadka na termin rozprawy, to okoliczność ta nie może wyłącznie rzutować na ocenę wykonanej czynności procesowej, co wynika z bezskuteczności starań Sądu Rejonowego podjętych w celu przeprowadzenia tego dowodu. Nie ulega zarazem wątpliwości, że jak wynikało z wywiadu policji świadek przebywał za granicą, co stanowi samoistną podstawę odczytania jego zeznań (protokół rozprawy z 28 kwietnia 2023 r.). Zeznania świadka zostały zatem prawidłowo wprowadzone do procesu, a przez to mogły stanowić przedmiot oceny, a następnie ustaleń.

Skarżący nie wykazał zatem, aby Sąd odwoławczy dopuścił się sugerowanych w *petitum* kasacji naruszeń prawa procesowego, zwłaszcza dokonał kontroli instancyjnej niespełniającej wymogów rzetelności, o jakich mowa w art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. W przeważającej części argumenty skarżącego zostały powielone z apelacji, pomimo, że doczekały się odpowiedniego rozpoznania i uzasadnienia przez Sąd odwoławczy. Sposób formułowania zarzutów, które spełniają wyłącznie formalne wymogi wniesienia kasacji, podczas gdy ich argumentacja wskazuje na zamiar spowodowania przed Sądem Najwyższym

niedopuszczalnej, bo ponownej kontroli orzeczenia Sądu I, a nie II instancji, nie może być skuteczny.

Wniesioną kasację należało zatem uznać za oczywiście bezzasadną, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. obciążając skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

[PGW]